

РОЗДІЛ 1

— Захищайся!

Міцно тримаючи меч у руці, я стала в потрібну стійку і відбила удар. Слідом, використавши один вивчений прийом, завдала удару у відповідь. Вібрація від зіткнення мечів відбилася хвилиною по всій руці, відгукуючись болем десь у плечі.

— Добре, але ти маєш докладати більше зусиль. При нападі драйден не буде тебе щадити, тому ти мусиш бути швидшою та хитрішою. Пам'ятаєш уразливе місце?

— Я його уві сні бачу.

Вразливе місце, потрапляння в яке обіцяє смерть нападнику. Знаходиться воно під шиєю драйдена, куди досить важко поцілити. Про це знає кожен воїн та боець. А також лучники та вся армія.

— Ти б'єшся досить жорстоко, як для королівської особи.

— Кожен має бути жорстоким до свого ворога. Я захищаю свою землю і свій народ, тому тільки я можу вирішувати якою жорстокою маю бути.

Брат посміхнувся, прибираючи меч за пояс. Він звик чути від мене ці слова, і як ніхто інший розумів чому.

— Я пишаюся тобою.

За звичкою чи традицією, він поцілував мене у чоло і вийшов, залишивши в тренувальній залі одну. Звісно, якщо не зважати на купу зброї та її різновиди. Озирнувшись, я тепло всміхнулася, адже перший справжній меч, яким билася, я обирала тут, а тоді Альден подарував мені новий, і тепер він — ніби моє продовження; моя злість та справедливість.

Стрімкі кроки прорізали тишу у кам'яних стінах. Підійшовши до мечів, я діставала та розглядала кожен. З ними вправляються чоловіки та жінки щодня. Дивлячись на сталь, я буквально відчувала всі емоції, які вкладали в бій людина, що тримала зброю.

Жителі королівства Альдалар звикли відчувати це. Звикли боротися за свої землі, захищаючи народ від драйденів. Ці істоти століттями ведуть війну проти людей, намагаючись забрати території, які вважають своїми. Двісті років тому почалася війна, яка залишила шрами як на землі, так і на тих, хто брав у ній участь. Тоді ж люди відігнали драйденів, змушуючи їх тікати за гори, які

тепер поділяють два королівства. Але цим почварам було замало, бо на їхніх землях не може рости те, що дає ґрунт людей.

У кожній книзі є малюнки, які зображують наших ворогів. Драйдени походять від людей та драконів, але не є нічим із цього. Навіть якщо драйден виглядає як людина, то будь-якої миті може обернутися істотою, готовою вбивати. Хоч вони й виглядають як дракони, але менші за розміром і не дихають вогнем, натомість мають сильне тіло, гострі пазурі та зуби, якими вони роздирають свою жертву на шматки.

Люди, у порівнянні з ними, — слабкі та нікчемні, тож починаючи з самого дитинства, кожен з нас навчається, гартуючи своє тіло до неминучої битви. Чоловіки та жінки вчать за різними техніками, щоб бути готовим зійтися з драйденом на герці. Та все ж, не все було так добре... Спершу не всі чоловіки поділяли думку щодо того, аби жінки теж брали участь у цьому, бо звикли вважати, що вони слабкі, і можуть лише виховувати дітей, готувати їжу та поратися по господарству. Але завдяки першим сміливицям, що кинули виклик чоловікам з упередженнями, інші жінки також почали наслідувати їх приклад, тож тепер це вже вважається нормою.

Поділяючи такий світогляд, мій брат узявся навчати й мене, адже і сам він багато чого вміє. Альден, як принц та єдиний спадкоємець на трон, мав ще й титул головнокомандувача армії, що захищає наше королівство. Батько казав, що це небезпечно, бо наступника треба оберігати, але брат був непохитний.

За традицією ж, жінка не могла бути спадкоємицею, стати королевою, тож я мусила носити титул принцеси, хоч мені більше до вподоби був титул войовниці.

Коли мені було п'ятнадцять, я вбила свого першого драйдена. Стріла потрапила їй у вразливе місце під шиєю, і вона впала мені під ноги. То була дівчина, адже чоловіки драйдени мали на голові чотири гострі роги, якими могли проштрикнути людину, а дівчата — лише два.

Народ живе у страху вже протягом багатьох років, і щодня побоювання зростають, бо напади драйденів частішають, тому ніхто не знає, коли королю Демунарана заманеться завдати удар, який ми не витримаємо. Крила — їхня сила, завдяки чому вони можуть перелетіти гори та летіти довго, щоб дістатися Альдалара.

...Після тренування всі м'язи боліли, тож, стягнувши обладунки, перев'язі та тісні штани, я полегшено зітхнула, розслабивши тіло у гарячій воді. На щастя, деякий час мене ніхто не турбуватиме, тож можна і забути на годину.

Кімната наповнилася паром з ароматом трав та ефірних олій. У такі хвилини я могла відпочити навіть від своїх думок, що більшу частину часу мені дошкуляють. Через це, я ледь не щонаочі прокидалася від жахіть, де драйдени знову і знову нападають на наші міста. У тих снах вони палять оселі, нищать поля з посівами, вбивають населення, і миру між нами нема і не буде, бо кожен налаштований вороже.

Наразі ми намаємося пройти до Семедару — землі, що залишилася ніким незаселеною після війни. Драйдени стверджують, що Семедар належить їм, бо знаходиться за горами нашого королівства. Натомість Альдалар не відступає, спираючись на історію, бо ще до війни всі землі були одним королівством. Єдине, чого ми не потребуємо — територія Демунарана, де панує жага помсти та бажання проливати ріки крові, завойовуючи більше. Мій батько, король Арон, розповідав, що його батька вбив драйден. Тож йому довелося в ранньому віці стати королем, хоч він мав старшу сестру. Її, на жаль, також убили ці потвори. Вона була войовницею, тому батько часто згадує, що я схожа на неї.

...Мої думки урвалися, коли у двері постукали. Вилізши із купелі, я хутко одяглася, затягуючи пасок на штанях. Прочинивши двері, я втупилася поглядом у подругу, що переминалася з ноги на ногу. Її приставили до мене ще в дитинстві, як служницю принцеси, але я ніколи не визнавала свого статусу біля неї. Від самого нашого знайомства ми із тендітною Торі тренуємося разом. Часом, коли споглядала за нею у поєдинках, подумки називала квіткою жасмину. І тільки згодом усвідомила, що вона і справді схожа на цю квітку. Її виразна блакить очей лагідно оглянула мене, а вуста розтягнулися в усмішці.

— Ліліт, ти знаєш, що я люблю тебе і приходжу не тільки за *цим*, однак мені конче потрібна твоя допомога.

Я відразу збагнула про що йде мова.

Торі часто допомагала хворим у лазареті. Здебільшого тим, що лікувала поранених воїнів.

— І де твій лунатр? — поцікавилася вона.

Зиркнувши на підвіконня, де стояла золота клітка, я побачила сплячого лунатра — пташку, розміром з палець, що допомагала нам, слугуючи зв'язковою ланкою між кількома людьми. У нашому королівстві їх залишилося усього вісім: по одному у мене та Торі, а також у мого брата Альдена та його кращого друга — Каллума. Решта ж могли вільно жити у саду, і спостерігати за ними було ще тим задоволенням, бо це дивовижні

створіння. Мій мав чорне оперення, що на сонці давало відблиск фіолету.

Тож, коли мені потрібно зв'язатися з моїм братом, я могла звернутися до свого лунатра, і він передавав це лунатру брата, бо вони пов'язані разом, так само пов'язані лунатри Торі та Каллума, як наших довірених осіб.

— Заснув, доки я була в купальні. Можемо йти зараз, — мовила я, відводячи погляд від пташки.

— Стривай-но! Тепер мені треба заплести твоє волосся, — Торі підійшла ближче, всадовивши мене на м'який стілець перед лостерком.

— Ти впевнена, що це гарна ідея?

Посмішка торкнулася її губ, коли вона взяла до рук гребінець, і почала чесати пасма. Їй завжди подобалося моє волосся: довге, кольору пшениці. Її ж завжди було коротким, а попелястий колір додавав певного шарму.

Під час тренувань довге волосся заважало і могло стати допоміжним гачком для твого противника, тож Торі полюбляла заплітати мені зачіски. Іноді вона вкладала коси навколо тім'я, та сьогодні залишила звисати з плечей.

— Може, додамо квітів? — скептично оглянувши свою роботу, промовила вона.

— Не думаю, що це хороша ідея, — відповіла я, уявивши, яке квіткове враження нестиму в лазареті.

Зв'язавши косу внизу, Торі відійшла, милуючись результатом.

— У будь-якому вигляді неймовірна, — вона ледь чи не сплеснула в долоні від захвату.

— Та годі тобі, — буркнула я, встаючи зі стільця.

Хихикаючи, ми вийшли із кімнати, попрямувавши коридорами до сходів, що вели донизу в іншу частину замку.

— Ти впевнена, що готова зробити це? Там зараз немає нікого, окрім хворих. Ніхто не дізнається, та все ж... — подруга трохи бентежилася, невпевнено на мене позиркуючи.

Я розуміла, на який ризик іду, коли вирішила зіцлювати поранених. Про це знало небагато людей: тільки Торі, мій брат та його друг Каллум. Батькам я не ризикнула розповісти.

Люди не мали магічних здібностей, вони не вміли перетворюватися, як драйдени, і я не чула, щоб людина мала такий само дар, як і в мене. Та попри всі таємниці, що за цим даром сховані, у мене виходило зіцлювати поранених. Власне цим я й займалася після кожної битви. Варто було лише доторкнутися до людини, подумавши про те, що хочу зіцлити її, і рана миттєво загоювалася. Досі я шукала в бібліотеках книги, в яких була б хоч одна згадка про це, але все ще нічого не знайшла.

— Я просто зроблю це, Торі. Не треба змушувати їх страждати, якщо я можу допомогти. Вони й не зрозуміють, а ти скажеш, що це через гарні ліки та догляд.

Навіть якщо Торі й розуміла, що це ризиковано, то все одно підтримувала мене. Та й знала, що сперечатися зі мною, якщо я в чомусь певна, теж не варто. Вона розуміла та приймала те, наскільки важливим для мене було благо свого народу.

Біля входу до лазарету стояло двоє вартових. Вони пропустили нас, мовчки прочинивши масивні двері. У ніс одразу ж вдарив металевий запах крові та цілющих трав, що стояв у коридорі лазарету. Двері за нашими спинами, глухо стукнувшись, зачинилися. Потягнувши носом повітря, я знову вловила запах добре відомої мені крові.

Торі відчинила перші двері, і ми потрапили до невеликої кімнати, де на ліжку лежала людина. Скидалося на те, що він спав, тож ми підійшли тихо. На грудях був перев'язок бинтів, з плямами крові, що проступала з рани. Торі залишилася позаду, тоді як я підійшла ближче, взявши чоловіка за руку. На вигляд йому було років тридцять п'ять, але від поранення й лікування вже з'явилися темні кола під очима, а блідість щік та вуст свідчила про велику втрату крові. Шкіра на його обличчі була вкрита дрібними зморшками, що зараз залягли глибше.

Залплюючи очі, я думала про зіцлення, відчуваючи тепло, що йде з-під долонь до його холодних пальців. Це було єдине, що я відчула, перш ніж розплющити очі. Обережно піднявши пов'язку, помітила, що рана затяглася, залишившись шрамом з червоною ниткою. Я опустила тканину, вирівнявшись.

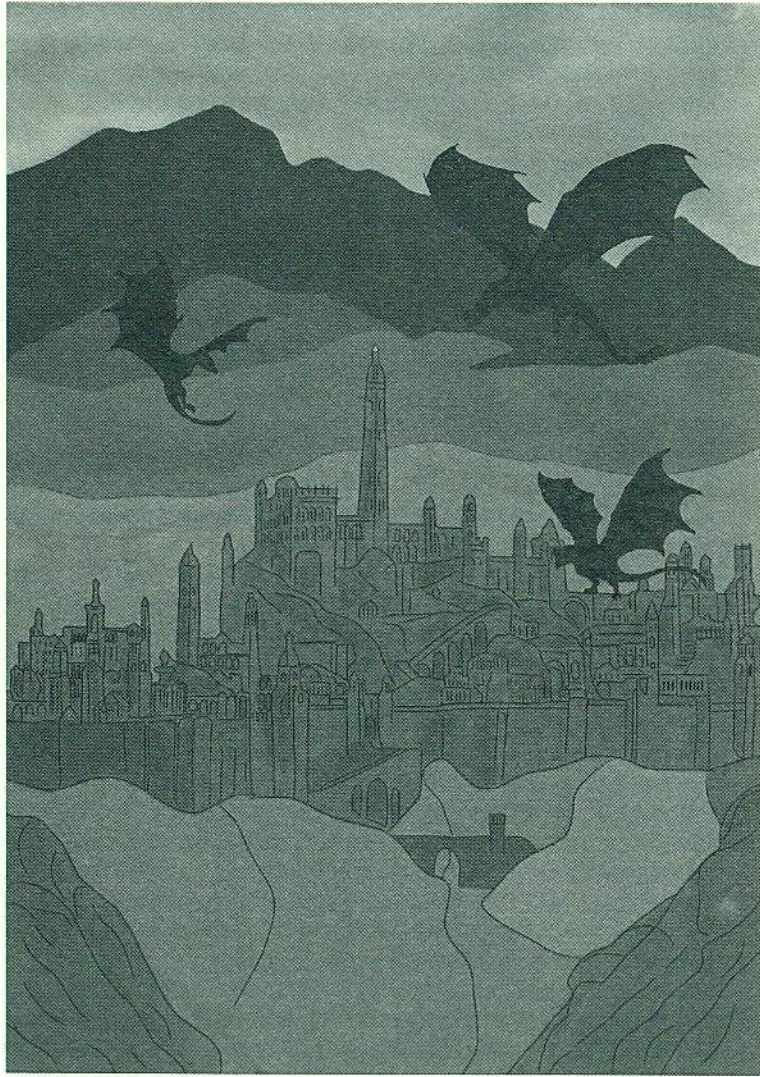
— Вийшло? — тихо запитала Торі.

— Як завжди.

Перші двері зачинилися за нами, ще треба було пройти дев'ять. Зіцлювання не відбирало в мене сили, а лише зігрівало, ніби підказуючи, що я роблю все правильно. Однак Торі все одно була завжди поряд, на той випадок, якщо щось піде шкереберть. Зрештою, цей дар і досі був небезпечним не тільки через те, що хтось міг дізнатися, але й тому, що ми майже нічого про нього не знали, і невідомо до чого могли привести ці забавки...

За нами зачинилися шості двері і я почула той самий звук, що завжди змушував відчувати страх, який сидить десь усередині.

Кожного разу — неначе вперше. До цього не звикнеш. Жах та злість разом піднімалися із нутра до горла, а рука — сама тягнулася до руків'я меча, схованого у піхвах. Ти ніколи не зможеш прорахувати наслідки, але змушуєш себе бути готовим до будь-якого фіналу. До крові, страху чи слабкості. Бісового жалю.

Часу обмаль.

Забили у дзвони і це могло означати лише одне:

— Драйдени!

...Я забігла до своєї кімнати, щоб швидше вдягнутися в обладунки. У нас було всього кілька хвилин, перш ніж ті тварюки атакують Аладар, нашу столицю. Якщо вони летіли прямо, то проминули Вайолент, місто на кордоні. На кожній вежі стояли загони лучників, як і по всіх містах королівства. У Вайоленті та Геллері — прикордонних територіях — лучників найбільше. Вони й повідомляли про видиму небезпеку, запалюючи сигнальні прапори.

Закріпивши сагайдак зі стрілами та лук, у піхви слідом відправилися кілька кинджалів і найголовніше — мечі, по одному на кожному боці.

Довелося потурбувати лунатра, щоб сповістив Альдена. Чорнокрилий, ніби відчуваючи небезпеку, вже не спав.

Промінаючи коридори, я зустріла Торі у компанії ще кількох дівчат, одягнених в обладунки.

— Ліліт, будь обережна. Ти все ж таки...

— Не кажи мені це зараз, коли я маю намір йти в бій. Я знаю хто я, та що мушу робити, — урвала її я тим тоном, який не терпить заперечень.

Коли ми вийшли із замку, то потрапили до хаосу. Кілька дзвонів дзвонили одночасно, від чого вуха одразу ж заклало, а в небі тим часом шугали драйдени. Вони знали, що від нас можна очікувати на будь-що, тому крила їх підносили в небо щоразу, завбачливо оминаючи гострого леза. Хоч їхня шкіра і була досить міцною, та все ж її можна поранити, але вбити можливо тільки якщо потрапити у вразливе місце, а для цього потрібно бути ближче.

Та було дещо ще, чого вони боялися. Гармати, що летіли на них із вогнем з усіх висот веж.

Десь зверху крикнули:

— Три, два. Вогонь!

Цей звук завжди приголомшував, даючи надію. Засвистіли стріли, накриваючи драйденів та ранячи їх. У такі моменти мені й самій хотілося мати крила, щоб піднятися в небо, і знищувати їх. Я не могла терпіти того, коли намагаються вбити мій народ. Вперто мовчала про свої почуття, знаючи ціну свого боргу перед ними.

— Ліліт!

Пролунав голос Альдена, що біг до мене.